

en wat een beeld: een door de smart herboren hart dat nog bloeit *vliegt* aan een ander bloedend hart. 't Lijkt een tafereel uit een slagerswinkel. Erg is ook dit stelletje:

Zoo gij, mijn dierb'ren, zoo zijt heengegaan,
O, zegt me, wie zal dan mijn tranen drogen?

Wat dunkt u van *De Liereman*, waarin ons wordt voorgesteld een zanger,

Die ging van stad tot stad
En de kranke lier in zijn bleeke hand
Was al wat hij bezat.

Later blijkt dat die *kranke lier* waarschijnlijk onpasselijk was, gelijk zijn baas:

Wanneer hij zoo stil, verlaten daar stond
En zong uit weeën krop

(waarom dan nog maar niet liever *strot*?) Eindelijk deelt de liereman *met zijn hond* »het heilig leed der ziel." Ja, waarachtig, zóó ver gaat de heer Lovendaal dat hij er niets in vindt het heilig leed der ziel door een dichter en een hond samen te laten deelen. Men kan er uit zien wat het hem waard is.

De firma Wolters heeft gezorgd voor goed papier en een goeden druk. Maar de omslag waarop is afgebeeld een juffrouw, die in de maan een boek zit te lezen, kan ons minder bekoren.

F. L.